

taget sig at bestemme Detaillen og siger, at den saa har overladt til Repræsentationen at tage Beslutning om det Hele, men Sandheden er, at Regjeringen først har paataget sig at bestemme Detaillen, og at den ogsaa paatager sig at bestemme det Hele — hverken Detaillen eller det Hele kommer til Repræsentationens Afgjørelse. Der spørges da: hvor bliver saa Meddeeltigheden i Lovgivningen af? I § 21 af Fællesforfatningsudkastet siges der: „Den lovgivende Magt i alle Fællesanliggender er hos Kongen og Rigsraadet i Forening.“ Denne Paragraph er gaaet over fra Grundloven af 5te Juni 1849, og man skulde altsaa antage, at der her ved „Lovgivende Magt“ menes den Magt, som frembringer Love, den Magt, ifølge hvilken den gradvise Forandring, som enhver Lovgivning stedse maa undergaae, bringes tilstede. Men, seer man hen til § 45 og betragter, hvad jeg her har omtalt, saa erfarer man, at det ingenlunde er Mening. Man faaer nok Lov til at sige Nei, og hvis et Land kunde regjeres efter de Love, det ikke faaer, saa havde Fællesrepræsentationen vistnok den allerstørste Meddeeltighed i Lovgivningen, men, saalænge der skal regjeres efter de Love, der virkelig blive til, saa er der ikke Skygge af Meddeeltighed. Udtrykket i § 21: „den lovgivende Magt i alle Fællesanliggender“ kan ikke forstaaes anderledes end i Grundloven, nemlig saaledes, at Repræsentationen har Ret til at beslutte i Detaillen, men at Regjeringen har Ret til at beslutte om det Hele; dette behøver vistnok ikke at forstaaes saaledes, at Meddeeltigheden i Lovgivningen bliver tilstede i det samme fulde Omfang, som i Grundloven af 5te Juni 1849; jeg har indrømmet, at Initiativet ikke behøver at være tilstede, at man ikke behøver at give Repræsentationen Ret til at stille Ændringsforslag til tredje Behandling — det er altsammen Indskrænkninger, som kunne lade sig tænke, fordi det ikke er muligt aldeles fuldstænd-

digt at kunne faae Grundloven overført til Fællesanliggenderne —, men til at forandre Begrebet af Udtrykket lovgivende Magt kan der neppe være Berettigelse. Man maa imidlertid her i een Forstand absolut forstaae Udtrykket „Lovgivende Magt“, naar man betragter Udkastets § 21, som overført fra Grundloven af 5te Juni 1849, og derimod i en grundvæsentlig anden Betydning, naar man sammenligner samme § 21 med Udkastets § 45; men det lader sig virkelig ikke gjøre; det er ikke rigtigt at hyde Folk Eligt. Desuden er Lovens Detail Noget, der ganske naturligt tilhører enhver Nation selv, det er Noget, som ikke kan fratages den, det er Noget, som hører til dens Natur, til dens Eiendommelighed. Saalænge et Folk staaer paa et lavt Trin af Udvikling, kan en Regjering bestemme, hvad der skal være Lov for det, men den kan dog kun bestemme det ved at iagttage, hvad der har uddannet sig til Sædvane hos Folket, hvad der er Folket eiendommeligt. Netop paa samme Maade, som en Fader foreskriver sit Barn hvad det skal gjøre, og hvad det skal lade være; men paa samme Tid maa tage Hensyn til, hvad der tjener til Barnets Udvikling, saaledes maa Regjeringen da allerede indrette Lovenes Detail efter Folkets eiendommelige Sædvaner og Natur; thi ellers kan Udviklingen ikke fremmes. Ligesom fremdeles et mere fremrykket Barns Udvikling ikke længere vilde kunne fremmes ved det, der bliver det foreskrevet af Forældrene, naar disse ikke kunne gjøre Barnet begribeligt, at hvad de foreskrive er til dets eget Vel — saaledes kan det heller ikke gaae an at foreskrive Lovdetaillen for det mere udviklede Folk, uden at denne bliver i Overeensstemmelse med dets Indsigter. Men for den myndige Mand og det myndige Folk kan Detaillen slet ikke mere saaledes foreskrives; thi, hvor Selvtænkning og Selvudvikling skal kunne finde Sted, maa Detaillen og de enkelte Handlinger være Mandens og Folkets egne.